

היא מכחישה בהחלט שאיל התעשייה מעניק לה יהלומים — ומוכנה להסביר איך יכולה אשה עובדת להשיג תכשיטים?

גורפת היהלומים

אלה גפטר

משקיעה ביהלומים. וזה מה שמוציא לכולם את העיניים. זהו. או שידעו כולם שהיא פשוט בחורה חסכנית, ומה יש לה יהלומים כל כך יקרים. וזה עוד כלום: יש לה חברה בפאריס, שהשיגה עוד הרבה יותר עליידי חיסכון: „את כל התורה למדתי מידידה פריסאית שלי: אשה שעשתה מעשר אצבעות ארמון מחוץ לפאריס, והיא חולשת היום על רחוב שלם בפאריס. היא אמרה לי שהדבר החשוב ביותר לאשה זה יהלומים.“ ובקשר לפרומצ'נקו, אילהשוקולד הישראלי, היא לא מודה בשום דבר. „הוא ירד המשפחה“, היא אומרת, „וכשהייתי בפאריס, בקשר לענייני אופנה, הוא בכלל לא היה שם. הוא היה בקנדה. ואני לא מקבלת ממנו שום יהלומים. הוא בכלל לא מחלק מתנות.“

אחר כך הוזכר, כבודך אגב, שבכלל אותה אשה נמצאת הרבה מאוד עם מאמנים ומלכישוקולדה, ומה יהיה בסופה. ובערב, כששיחת היום נגמרה, כולם כבר היו משוכנעים שהם יודעים מאין היא השיגה את יהלומיה המפורסמים.

★ ★ ★

מעד לכל האנשים

כ תבת „העולם הזה“ יצאה דחופה לביתה של הגיבורה הראשית, כדי להודא אם היא עדיין חיה בכלל, ואיך ובעיקר איך אשה עובדת משיגה לה את כל היהלומים היפים הללו.

אני מרגישה את עצמי מעל לכל האנשים הללו, מצינת אלה בבוז, וצמיד היהלומים החליק ברכות, בעקבות הירד לבנה שלה. על שערותיה. „אני אשת עסקים שקמה בשבע בבוקר ועובדת עד הלילה. אני לא יודעת מה רוצות ממני כל אותן נשים טפילות שיושבות כל הזמן בבתיקפה, ואין להן מה לעשות, אלא לדבר עלי.“ טבעת היהלומים מקישה בכעס על הצמיד.

„נכון שיש לי ידיים“, היהלומים של הטבעת משתקשים ביהלומים של הצחאר, „ונכון שיש לי יהלומים. אבל אני לא חיה מהם. שום יד שלי לא תומך בי, ושום אדם לא קונה לי מתנות.“

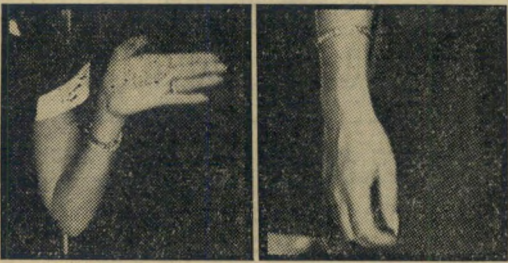
★ ★ ★

פשוט אוהבת יהלומים

א לה גפטר, אשה נאה בת 29, היא אשתו של עורך הדין ראובן גפטר. היא עצמה מנהלת בוטיק: „הרבה משפחות מתפרנסות מהעבודה שלי“, היא מציינת, „ומסבירה — „אני פשוט אוהבת יהלומים. זו ההשקעה הטובה ביותר של האשה. הם נותנים לי אפשרות ללכת עם האף למעלה. אבל חוץ מזה באמת אין לי שום דבר. אני גרה בדירת שניים וחצי חדרים, בלי פאר, בלי רהיטים עתיקים, ואת כל חסכוניתי במשך חמש שנות עבודה אני

כ זלם מתפעלים משפע היהלומים המכסים את ידיה ואצבעותיה של אלה גפטר. איך היא מודדת שמלות ללקוחות שלה, כשעל אצבעה זוהרות אבנים ענקיות, ואת רועה מקיף צמיד שכולו יהלום עליידי יהלום. עליידי יהלום. מרוב יהלומים שמכסים אותה היא הפכה לשיחת היום בדיונון.

בשיחת האלה דובר כאילו יש לה פגישות בפאריס עם יאשה פרומצ'נקו, אילהשוקולד הישראלי. אחר כך דובר על איך גיף, מאמץ הכדורסל האמריקאי של הנבחרת הישראלית, החליט להתאהב בה ולהתגייר למענה, ולסדר לה גט מבעלה.

צמיד: 15 אדף טבעת ושעון יהלומים

הכירה אותו במסיבת יום-ההולדת שלה — שפרומצ'נקו, ידידיהמשפחה, ערך לה. ומה ביחס להצעותיו? „כל מה שהוא אמר וכל מה שהוא הציע, זה היה בשעת שיכרות.“

חזירות בתל-אביב

הבופאלו הפראי. הוא מאלף אותו לעיני הקהל, מבצע איתו תרגילים מסוכנים, מרגיע אותו, ומכריע אותו.

החלק השני הוא מעין קארטיקטורה של החלק הראשון: על הבמה מופיע שושו, החזיר הלבן, כשעל גבו קוף קטן, הלבוש באותם בגדי קארטובי של אדוניו, ומבצע את אותם התרגילים שביצע אדוניו.

זוהי הופעה מרשימה, ומלאת-הומור. הבופאלו הוא מסוכן מאוד, והחזיר הוא מצחיק מאוד.

את הדתיים זה לא מצחיק. הם מוכנים לשאת בופאלים וקופים וכל מיני חיות טרף בלתי-כשורות, אבל חזיר הם לא סובלים. לכן בוטלה הופעת החזיר, והוא יושב לו בתוך כלובו ומחכה בשקט לסיים ההופעות בישראל.

★ ★ ★

לא לשחיטה לא לאכילה

זוהי לא הפעם הראשונה ולא האחרונה שמתקיים חיי כוך מסוג דומה בין החזירים לדתיים. החיכוך הקודם נתגלע בבלט הוינאי. יש שם קטע ריקוד, מתוך ברון-הצווענים. בקטע הזה רוקד במרכז הבמה ברון הצווענים, וחמש נערות הלוכשות מסיכות של חזירים ורוקדות סביבו.

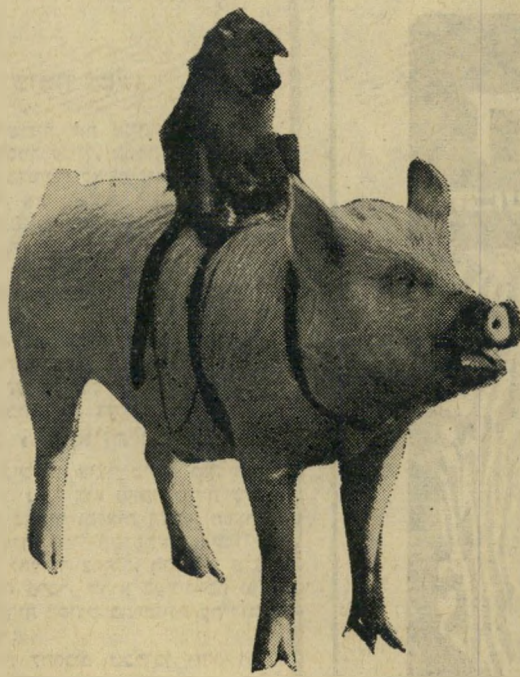
הדתיים ביקשו לבטל את ההופעה. ניסו להסביר להם שזה בעצם לא חזירים אמיתיים, זה רק מסיכות. אמרו להם שהרקודניות הן בחורות. בחורות רגילות, פשוטות, שלא נועדו לשחיטה ולא לאכילה. זה לא עזר. ההופעה בוטלה.

ובקצב הזה יש להניח שבקרוב גם יאסרו לבטא את המילה חזיר. ואולי עוד יחקקו חוק בעניין זה. עובדה שהדתיים כבר היום מכנים את החזיר בשם דבר-אחר.

ולכן, בגלל הדתיים לא יוכלו מבקרי-הקירקס לראות איך דבר-אחר אחד לבן מרכיב קופים, אפילו שהוא דבר-אחר מאלוף ושקט, ויודע קנצים למכביר.

לאימון-מאמני-חיות. ואחרי שיצא משם, הלך וקנה בופאלו ענקי, וחזיר לבן קטן, הלא הוא שושו.

ההופעה של יון מורכבת משני חלקים: בחלק האחד הוא מופיע על במת-הקירקס בבגדי קארטובי, כשהוא רכוב על

שושו ירד לפני שבועיים בנמל חיפה, והגיע בשקט, מבלי להסריד אף אחד, לתל-אביב. הוא נחמד, צייתן, מחונך ומתנהג בנימוס. הוא גם אמין: כוכב אמיתי של קירקס, ותביב הקהל. אבל כשהגיע לארץ הוא גרם להתרגשות אימה אצל הדתיים. והכל מפני שהאמן הזה הוא חזיר.

שושו לא התכחן בכלל להרגיז את הדתיים. הוא לא התכוון להיאכל עליידי אף אחד, ובעיקר, חס וחלילה, לא עליידי יהודים, ובחודאי שלא עליידי יהודים דתיים, ולא היו לו שום מחשבות-תועבה על חילול דת ישראל וחוקיה, וחוקיה-העזר העירוניים שלה. שושו בכלל לא מעוניין שיאכלו אותו. כל מה שהוא רוצה זה להרכיב קוף על גבו — לקול תשואות הקהל.

★ ★ ★

רחמנא ליצלן

ה חזיר המיסכן הזה לא ידע שחוק איסור גידול החזיר בישראל, שנחקק בשנת 1962, אומר: „לא יגדל אדם חזיר רים לא יחזיקם ולא ינחרם.“ החוק אמנם מתיר גידול חזירים במסודות מדע ומחקר, ובגני-חיות ציבוריים, אבל לא מדובר בו כלל על קירקסים.

ושושו המיסכן הגיע ארצה דחקא בקירקס. מיד כשהוא הגיע לכיכר-המדינה באו הדתיים לראות אותו ושאלו את בעליו בחשד: „מה אתה עושה איתו? אתה אוכל אותו?“ הבעל הזדעזע. „מה? לאכול את החזיר החכם והמאולף שלו?“ אבל זה לא עזר לו. ביקשו אותו לסלק את החזיר מהארץ, או לפחות להחביא אותו עד שהוא עצמו יעזוב את המדינה. ושהחזיר הזה לא יעיו לערוך את ההצגות שלו על אדמת-הקודש, רחמנא ליצלן. בחוק כתוב אמנם שאסור לגדל, להחזיק ולנחר אותו. אבל ליתר בטחון גם אסור להביט עליו.

בעליו של החזיר, יון אלטרלידה, בחר הולנדי, צאצא לסבתא אינדיאנית, קיבל את החינוך שלו בבית-ספר שויצרי

זהו החזיר שושו: הדתיים אסרו עליו בהחלט להרכיב את הקוף הזה